

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

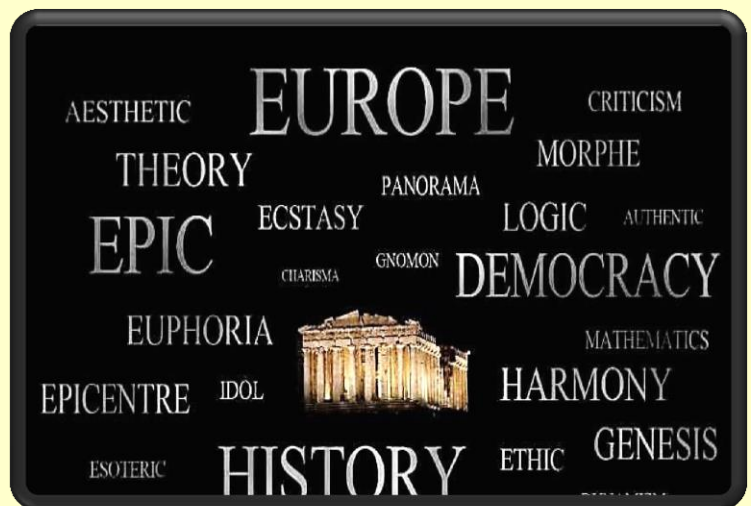
ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ

του Στράτου Σδρόλλα

Οι διάφοροι εκπαιδευτικοί φορείς σε πολλές χώρες του εξωτερικού έχουν δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον τόσο για τη νεοελληνική όσο και για την αρχαία ελληνική γλώσσα και έχουν δημιουργήσει προγράμματα διδασκαλίας τους στη Δευτεροβάθμια και Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Άλλωστε, η ελληνική γλώσσα είναι φορέας ενός μεγάλου πολιτισμού, του Αρχαιοελληνικού, που ήταν μείζονος σημασίας για τη διαμόρφωση των ιστορικών εξελίξεων και του οποίου η σπουδαιότητα έχει ευρέως αναγνωριστεί. Έτσι, λοιπόν, είναι εύλογη η γοητεία που ασκεί η ελληνική και η αρχαία ελληνική γλώσσα στους ξένους λαούς και εύλογη η ένταξή τους στα διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα.

Σε πολλά πανεπιστήμια της Ευρώπης, της Αμερικής και της Αυστραλίας έχουν ιδρυθεί έδρες Νεοελληνικών Σπουδών, οι οποίες, όπως υποστηρίζουν τα ίδια τα πανεπιστήμια, εκτός απ' την καλή γνώση μιας σπουδαίας και πλούσιας γλώσσας, προσφέρουν στους φοιτητές τη δυνατότητα να «ανακαλύψουν» τις διάφορες διαστάσεις της «οικουμενικής» πολιτισμικής συνέχειας. Χαρακτηριστικά

παραδείγματα αποτελούν το Πανεπιστήμιο του Harvard, που παράλληλα με την ελληνική γλώσσα, διδάσκει ελληνική λογοτεχνία και φιλοσοφία, το Πανεπιστήμιο του Cambridge, που έχει τμήμα ελληνικής

φιλολογίας απ' το 1936, το Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, που έχει μεταπτυχιακή εκπαίδευση στην ελληνική γλώσσα, το La Trobe στην Αυστραλία, το πανεπιστήμιο της Βιέννης στην Αυστρία, το Πανεπιστήμιο της Βέρνης στην Ελβετία, το Marc Bloch στη Γαλλία, το Πανεπιστήμιο της Calambria στην Ιταλία (χώρα με τα περισσότερα Πανεπιστήμια όπου διδάσκονται Αρχαία Ελληνικά), το Freie Universitat

στη Γερμανία, το Ghent στο Βέλγιο και πολλά άλλα.

Εκτός απ' τα εκπαιδευτικά προγράμματα και τις έδρες που ιδρύονται απ' τα πανεπιστήμια και που αφορούν την ελληνική γλώσσα, υπάρχουν και προγράμματα που τίθενται σε εφαρμογή από Υπουργεία Παιδείας και Πολιτισμού διαφόρων κρατών. Ένα τέτοιο κράτος είναι η Ισπανία που για τη Μέση Εκπαίδευση

όρισε κατά τη δεκαετία του 1960 την ελληνική γλώσσα ως υποχρεωτική για όλους τους μαθητές οι οποίοι ακολουθούσαν την Ανθρωπιστική-Θεωρητική Κατεύθυνση. Οι μαθητές αυτοί, που αποτελούσαν περίπου το 35% του συνόλου των μαθητών, διδασκόντουσαν ελληνικά για 3 χρόνια, επί 5 ώρες την εβδομάδα. Επίσης, ως μάθημα Γενικής Παιδείας, το Υπουργείο Παιδείας του ισπανικού κράτους έχει καθιερώσει τα Αρχαία Ελληνικά που διδάσκονται στους μαθητές της Μέσης Εκπαίδευσης για 2 χρόνια, επί 4 ώρες την εβδομάδα. Γίνεται εμφανές, λοιπόν, το ενδιαφέρον για την ελληνική γλώσσα που δείχνουν

όχι μόνο Πανεπιστήμια αλλά και κράτη.

Ακόμη, όμως, και «η ίδια η Ευρώπη» υποστηρίζει τη μάθηση της Ελληνικής και της Αρχαίας Ελληνικής μέσα απ' τα εκπαιδευτικά προγράμματα που εκπονεί. Το ευρωπαϊκό πρόγραμμα «Διαδρομές από τα Αρχαία στα Νέα Ελληνικά» για παράδειγμα, είναι μια προσπάθεια εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης που στοχεύει στο να διδαχθούν τα Νέα Ελληνικά στους φοιτητές των ελληνικών τμημάτων στα διάφορα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια με διαρκείς αναφορές και συσχετίσεις με τα Αρχαία. Αυτές οι συσχετίσεις έχουν να κάνουν με τη γραμματική, το συντακτικό και το λεξιλόγιο και βοηθούν τους φοιτητές να κατανοήσουν την πορεία και την εξέλιξη της γλώσσας. Οι πιλοτικές δοκιμές που έγιναν έδειξαν θετικά αποτελέσματα ως προς την εκμάθηση των Νεοελληνικών και αποτέλεσαν κίνητρο για περαιτέρω εκπαιδευτικά προγράμματα που θα βοηθήσουν την εκπαιδευτική διαδικασία.

Ωστόσο, η ελληνική Πολιτεία δεν επιδεικνύει ιδιαίτερη «φροντίδα» και προσοχή στις προσπάθειες που «θέλουν» την ελληνική γλώσσα ως μέρος του οδηγού σπουδών των περισσότερων πανεπιστημίων. Οι έδρες Νεοελληνικών Σπουδών στα Πανεπιστήμια του εξωτερικού αποτελούν για την Ελλάδα πολύ σημαντικά εργαλεία της Δημόσιας Διπλωματίας της και η πλήρης υποστήριξή τους θα έπρεπε να λαμβανόταν σοβαρά υπόψη απ' το

ελληνικό κράτος. Η έδρα Νεοελληνικών και Βυζαντινών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, για παράδειγμα, η οποία κινδύνευσε να χαθεί από διάφορες συγχωνεύσεις που αποφασίστηκε να πραγματοποιηθούν, ίσως να μην υπήρχε πλέον αν δεν κινητοποιούνταν Νεοελληνιστές απ' όλο τον κόσμο και δεν πίεζαν το ελληνικό κράτος να παρέμβει και να αποτρέψει αυτή τη συγχώνευση. Έτσι, με την ετήσια χρηματοδότηση που υποχρεώθηκε να αναλάβει η ελληνική πολιτεία –40000€ συγκεκριμένα– «σώθηκε» η προαναφερθείσα σημαντική έδρα.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι η ελληνική γλώσσα είναι μια σπουδαία γλώσσα που έχει

κεντρίσει το ενδιαφέρον πολλών εκπαιδευτικών φορέων. Έχουν ιδρυθεί πολλές έδρες Νεοελληνικών και Αρχαιοελληνικών Σπουδών σε πολλές χώρες του κόσμου, γεγονός που υπογραμμίζει την αξία της γλώσσας μας. Η ελληνική είναι μια γλώσσα που φέρει πάνω της πολιτισμικά στοιχεία αιώνων και αποτελεί συνέχεια μιας αρχαίας γλώσσας. Για το λόγο αυτό το ελληνικό κράτος οφείλει να στηρίξει τις προσπάθειες που στοχεύουν στο να συνεχίσουν τα τμήματα ελληνικής φιλολογίας να υπάρχουν στα ξένα πανεπιστήμια· οφείλει να βοηθήσει στη διάδοση του ελληνικού γλωσσικού πλούτου.

ΠΗΓΕΣ

- ❖ <http://www.snhell.gr/links/index.html#3>
- ❖ <http://www2.e-yliko.gr/htmls/Fyy/glossa/filoglossa.aspx>
- ❖ <http://icp-forum.gr/wp/wp-content/uploads//2010/01/NSpoudes.pdf>
- ❖ <https://cpjournalist.wordpress.com/>